

### **Filippenzen 3:10**

**“opdat ik Hem kenne, en de kracht van Zijn opstanding, en de  
gemeenschap van Zijn lijden, Zijn dood gelijkvormig wordende.”**

Het ware christenleven:

1 bloem 2 stengel 3 wortel 4 hart

Gemeente, aanstaande belijdende leden,

Waarom doe je belijdenis? Op die vraag gaven jullie op de  
aannemingsavond antwoord. Jullie maakten de zin af: ik erlang  
belijdenis te doen want..... en met blijdschap en dankbaarheid mocht de  
kerkenraad jullie horen belijden: En zelf weten jullie hoe dat zo  
gekomen is. Welke weg, welke middelen God daarvoor gebruikt heeft in  
je leven.

Ik mag uitspreken dat ik niet zonder God kan

ik wil leven met God Die mij vergeeft

ik wil leven met God

er is verlangen om naar Gods wil te leven

ik wil de verantwoordelijkheid van mijn ouders overnemen

ik wil leven naar Zijn wil

ik verlang tot Gods eer te leven

ik verlang Hem te dienen

ik wil ja zeggen tegen God en Zijn dienst

ik wil God eer geven

ik zeg ja tegen God.

Met andere woorden horen we Paulus in onze tekst hetzelfde  
zeggen: hij heeft het over de gemeenschap met Christus' lijden, Zijn  
dood gelijkvormig wordende. We zullen zien: daar bedoelt Paulus  
hetzelfde mee. En dat is zou je kunnen zeggen de bloem van het  
christenleven. De bloeiende bloem van het christenleven. Dan willen we  
terug in de tekst kijken en zien dat die bloem op eens stengel staat: de  
kracht van Zijn opstanding. En dan kijken we nog verder terug naar de  
wortels onder die stengel: Hem kennen. En dan kijken we terug naar het  
eerste woord: opdat.

1 de bloem

Eerst dus de bloem. Jullie doen belijdenis omdat je verlangt naar  
de gemeenschap met Christus' lijden, Zijn dood gelijkvormig wordende.  
Daar bedoelt Paulus mee dat in Christus' lijden Zijn gehoorzaamheid ten  
top steeg. Want wat was Jezus' lijden anders dan pure gehoorzaamheid  
aan Zijn God en Vader. De wil van Zijn Vader doen, leven met de

Vader, Hem eer geven, Zijn wil doen. Zijn dood gelijkvormig wordende. Daarin steeg Zijn gehoorzaamheid ten top: tot in de dood, ja de dood aan het kruis. Zo ver ging Hij in Zijn gehoorzaamheid. Vaders wil is het hoogste goed.

De gemeenschap met Christus' lijden bestaat uit gehoorzaamheid. Een liefdevolle, op God gerichte gehoorzaamheid. Vertrouwend, jezelf verloochenend, onderwerpend, volgend.

En die gemeenschap met Zijn lijden, Zijn dood gelijkvormig wordende, kan ook bestaan uit dat lijden zelf. Om in het lijden toch gehoorzaam te blijven: want als je lijdt, lijden moet, en er zijn er die daar van weten, dan is het zo voor de hand liggend om innerlijk opstandig of moedeloos, wanhopig te worden. Maar ook in het lijden: volgzaam, vertrouwend blijven.

Ook al brengt dat lijden met zich mee. Lijden omwille van het volgen van Jezus. Ja, wie weet als jullie pelgrimsbaan op aarde nog 50 jaar duren mag, wat het dan kosten kan? Waar je allemaal uitgezet wordt, wat je aangedaan wordt, tot in de dood zelfs. Toch: gehoorzaam blijven.

Dat is de bloem van het christenleven. Belijdenis doen: uitspreken: ja HEERE, daar strekt zich al mijn lust en liefde heen. Omdat je gemerkt hebt dat dat gemeenschap geeft. Omgang. Dan is Christus zo nabij. Dan geeft Hij zoveel van Zichzelf. Als je Hem volgt. En hoe dichter achter Hem aan, hoe meer warmte je gevoelen mag. En je hebt ook wel eens gemerkt, als je een hele avond of tijd opging in nutteloze tijdsbesteding, heel de avond, heel de week bestond uit druk zijn, sport, amusement, gesprekken over niks, en Jezus was ver weg... je ziel was leeg en koud.

Daartoe liep de HEERE jullie achterna, je leven lang. Omringde Hij je met Zijn Woord. Het ging Hem om je leven, Hij wilde het hebben voor Zijn eer, wil en dienst. Net zolang tot je er niet meer tegenop kon. En zo dingt de HEERE naar ons aller leven, loopt Hij ons achterna. Stel je voor dat je al 25 bent en je hebt je leven Hem nog steeds onthouden. Je ontloopt Hem, al 15 jaar, je ontworstelt je leven aan Zijn greep, al 10 jaar, al 5 jaar. Zou dat niet moeten branden op onze ziel: HEERE het is al erg genoeg dat ik tot nu toe mijn leven U onthouden heb, dat mag geen dag langer zo meer blijven.

Daarom ook de 2<sup>e</sup> vraag van straks: aanvaardt gij de roeping om tegen de zonde en de duivel te strijden, uw Heiland te volgen in leven en sterven, Hem te belijden voor de mensen. Daarom namen we ook de tien geboden door: hoe weet ik of iets een afgod is, wat Gods wil is, wat te doen als iemand vloekt, hoe bereid ik me voor op de zondag, hoe denk ik over anderen, hoe kleeft ik me rein en zedig, vasten en de tienden, wat lees ik, hoe besteed ik mijn tijd, hoe ga ik om met de media? Want een christen begeert heilig te leven. Ja, het heilige leven is niet het minpunt van het christenleven, maar het doel. Als God je aanneemt en begenadigd, begiftigt met geloof dan geeft Hij verlangen om heilig te leven, om te bloeien tot Zijn eer. Dat is de weg naar de hemel. Want de

hemel is de volmaakte heiligheid. Volkomen Zijn wil doen, Zijn eer bedoelen, met Hem leven. Daar is de bloem: Christus. Geurend van volkomen heiligheid en gehoorzaamheid. Op aarde zijn wij nog veraf van die bloem. Maar als we dan de geur al vinden stinken en te sterk vinden, hoe zou het dan in de hemel moeten? Waar de Bloem Christus geurt van gehoorzaamheid en heiligheid. Wie de weg daarheen al niet wil bewandelen, die zal de hemel zeker niet bereiken. Wie hier niet in beginsel geheiligd wil worden, zal zeker niet volkomen geheiligd willen worden. Wie zich hier niet gelukkig voelt om te beginnen God te dienen, zal in de hemel zich helemaal ongelukkig voelen. Dan zal God zeggen: gaat weg van Mij gij werkers der ongerechtigheid.

## 2 de stengel

De bloem van het christenleven: verlangen God te dienen, gehoorzaam te zijn, Zijn wil te doen. Gehoorzaam aan Gods wil, in het lijden, zelfs al brengt het lijden. Zijn dood gelijkvormig wordende? Maar hoe? Hoe brengt een mens dat op? Hoe houdt een mens dat vol? Vaak kwam dat naar voren toe het afgelopen seizoen. Je valt weer zo makkelijk terug. Je blijft zonde doen. Het goede dat ik wil doe ik niet, het kwade dat ik niet wil dat doe ik. Dat komt toch niet alleen in een belijdenisseizoen op je af? Dat is toch in het christenleven de dagelijkse onmogelijkheid?

Die bloem van het Gode geheiligd leven, gehoorzaam en volgend, bloeit op de stengel. En Paulus noemt die stengel: de kracht van Christus' opstanding. De stengel zorgt dat de bloem opengaat en bloeit. De stengel van de kracht van Zijn opstanding. Daarvoor moeten we goed in voor ogen hebben en krijgen wat dat inhoudt. Pasen: Jezus is waarlijk opgestaan uit de dood. Maar wat was de dood eigenlijk? De dood is een instrument in de handen van de satan. Hij is degene die het geweld des doods heeft. Hij bewaakt de poort van de dood. Dat iemand eruit komt. En hoe komt dat nu weer? Waarom heeft de duivel die macht over de dood? Vanwege de zonde. Door de zonde is de dood in de wereld gekomen. Dus om uit de doden op te staan moet eerst de duivel verslagen worden. En om de duivel te verslaan moet eerst de zonde weerstaan worden. Kijk, dan zien we wat het zeggen wil: de kracht van Christus' opstanding. Hij heeft eerst de zonde weerstaan. Zijn leven lang alle verzoeken weerstaan. De zonde kon Hem niet grijpen, geen ogenblik vat op Hem krijgen. Toen kon Jezus de duivel tegemoet gaan en met hem strijden. Toen hij probeerde Jezus terug te dringen, terug te

laten deinken voor Golgotha. Maar Jezus won, Hij ging rechtdoor naar het kruis. Satan verloor. En toen kon Jezus de dood overwinnen en opstaan. Hij had de zonde overwonnen, de satan verslagen en zo en daarom staat Hij op uit de doden. Dat is de kracht van Zijn opstanding! Zonde en duivel overwonnen! Daarom is Christus' opstanding, Pasen, een krachtcentrale van oneindige omvang. Zoals een electriciteitscentrale een enorme capaciteit heeft, genoeg voor duizenden, tienduizenden huishoudens en apparaten. Maar goed, dat heeft nog een grens. Maar de kracht van Christus' opstanding heeft geen grenzen.

Het geheim van het christenleven? De verbinding met Zijn opstanding. Het is als met een lamp. Als er geen verbinding is met de electriciteitscentrale dan kan hij nog zo mooi zijn, maar: geen licht, geen straaltje. Als er maar verbinding is. Met een dun draadje dat rafelt, ietsje licht, met een stevige draad: licht. Als er maar verbinding is met de Opgestane! Met Zijn kracht. En die verbinding is dat je je zwakte Hem bekendmaakt. En zwak zijn we in onszelf. Daar weet je nu iets van, en als je 40 jaar belijdenis hebt gedaan, weet je daar alleen maar meer van. Dat ik ook voor de kleinste dingen Zijn kracht nodig heb. Anders is zo'n kleine verzoeking al teveel, schaam ik me ineens, geef ik toe, bied ik geen weerstand. Daar we van onszelf zo zwak zijn dat wij geen ogenblik kunnen staande blijven.

Ga nooit rechtstreeks op een zonde af, of naar een plicht toe. Ook voor de allerkleinste dingen geldt: eerst naar Christus toe. O het zit er zo diep in om zomaar ergens aan te beginnen, om in eigen kracht ergens op af te gaan, en dat valt zo tegen. Zonder Mij kunt gij niets doen, en ben u tot alles in staat. En je leert het met vallen en opstaan door schade en schande. Maar ook: het is waar: ik vermag alle dingen door Christus Die mij kracht geeft. Dan breken zondebanden en gewoontes stuk, dan mag ik getuigen en lijden in Zijn kracht. Dan word ik zijn beeld gelijkvormig. Door lijden heen. Tot in het lijden. Dankzij de kracht van Zijn opstanding. Kohlbrugge kracht vond ik niet om mezelf te bekeren, om één zonde zwak als een spinnweb te verbreken, maar daar ondervond ik dat de Heere de sterkte van Zijn volk is. Dat is de stengel waar de bloem op bloeit.

Dat is een leven: zwak tegen Hem aan. Altijd eerst naar Hem toe. Zwakte vult Hij met kracht, schaamte met moed, dwaasheid met wijsheid. Dagelijkse omgang met Hem. Diep overtuigd van je zwakte,

met hoge verwachting van Zijn kracht. En zo aan elkaar geklonken.

Als we eerder belijdenis deden, vorig jaar of eerder: en het verslapte, teruggevallen, ingezonkener, komt het niet hierdoor: de omgang met Christus verwaarloosd.... De centrale niet opgezocht. De hulpbehoefendheid ontgroeid.

3 de wortel

De bloem van het christenleven. De stengel van de kracht van Zijn opstanding. En de wortel van: opdat ik Hem kenne. Het geheim van het christenleven ligt ten diepste nog een slag dieper. In het kennen van Hem. Daar heeft Paulus het in Filippenzen 3 over gehad in eerste instantie. En dat kennen van Christus staat tegenover het betrouwen op zichzelf. Paulus had om zo te zeggen heel wat knikkers. Knikkers van pluspunten van zijn leven. Wat hij voor had op anderen. Hij noemt ze op in de verzen 5 en 6. Vier parels die hem ten deel gevallen waren zonde eigen toedoen. Hij was besneden op de 8<sup>e</sup> dag. Uit het geslacht van Israel. Van geboorte een Israëliet, niet door latere koop of overkomst, maar van geboorte. Uit de stam van Benjamin. De stam van de eerste koning. Een Hebreer uit de Hebreëen. Afstammeling van Abraham die ook de hebreeuwse taal sprak.

Maar dan nog 3 knikkers waar Paulus terdege zelf inspraak in gehad had, die hij door eigen toedoen verwezenlijkt had. Hij was naar de wet een Farizeeër. En dan naar de ijver een vervolger van de Gemeente. Naar de rechtvaardigheid die in de wet is, onberispelijk. Voor het oog van de mensen bewonderenswaardig. Uiterlijk voorbeeldig. Trouw, nooit afwezig, nooit een uitglijder. En wat deed hij veel. Hoeveel tijd en energie gaf hij niet eraan.

Wat een parels. Parels van afkomst, van gedrag, van ijver, van gedrevenheid. Paulus was er groos mee en waande zich rijk. Hij had nogal wat om in het vlees te betrouwen zo noemt hij het in vers 3 en 4. Dan blijkt wel dat vlees hier niet betekent: zonden tegen het 7<sup>e</sup> gebod, of andere zonden zoals moord, overspel, stelen en driftbuien. Nee, vlees is alles zegt Calvijn, wat buiten Christus is gebleven. Alles wat ik heb ben en doe wat niet in Jezus' bloed gedompeld is. En dan kan het best heel wat lijken. Glanzende parels aan de buitenkant. Waar mensen best waarderend naar kijken. Zo trouw zo ijverig is niet iedereen. In elk geval: het is meer dan niks.

Toch is Paulus heel zijn leven totaal anders gaan waarderen, anders tegenaan gaan kijken. En waardoor is dat nou gekomen? Dat de

glans eraf ging voor Paulus. Dat het vlees zijn glans verloren had?

Dat zegt hij ook drie keer: in vers 7: om Christus wil. In vers 8 Om Wiens wil en dat is weer Christus. En ook nog wat uitgebreider: om de uitnemendheid van de kennis van Christus. Drie keer: vanwege Christus. De parel van grote waarde. Want wat had Hij wel niet overgehad voor Zijn dienst aan God? Van de hemel naar de aarde. Wat een vernedering Van de kribbe naar het kruis. Wat een lijden. Van het leven naar de dood. Wat een opoffering. Van de hemel naar de hel. Wat een overgave.

En Hij deed het zonder enige smet. Geen vlekje zit erop, hoe je ook kijkt. Zonder een zweem van aarzeling of ongehoorzaamheid of tegenzin. Helemaal puur en zuiver. Wat een glans heeft de parel van Zijn werk.

Maar dan vooral: de glans van deze parel komt van binnenuit. Hij deed Zijn werk uit liefde tot God. Tot de wil van de Vader, dat was Zijn drijfveer, Zijn motief. Geen angst voor straf, geen drang van Zichzelf bewijzen, geen drang van slecht geweten: liefde tot de Vader.

En liefde van bewogenheid voor vijanden. Paulus vervolgde vijanden, Jezus gaf Zich voor vijanden. Liefde die Zijn vijanden opzoekt en Zich door vijanden liet mishandelen veroordelen en bespotten. Liefde van bewogenheid.

En liefde van genade voor Zijn Kerk. Hij wilde de Zijnen verlossen tot elke prijs. De Zijnen totaal verlossen met Zijn Eigen bloed. Zo heeft Hij de Zijnen liefgehad tot het einde. Hij wilde hen zaligmaken. Dat was Zijn doel, Zijn streven. Wat een liefde, wat een waarde.

De parel van Christus werk glanst van buiten en van binnen. Van buiten en van binnen 100 % puur, zuiver, vol, en rein. Dat is de rechtvaardigheid die van Christus is. Wat zijn mijn parels dan? Bevekt, innerlijk hol en leeg en geïnfecteerd. Hoe heb ik ooit kunnen denken dat het wat voorstelde voor God? Dat God daar wat om geen zou? En Hij wil ruilen: alle het onze overnemen en het Zijne schenken. Want mijn gerechtigheden zijn maar kniekers, bevekt, innerlijk bedorven. Zijn gerechtigheid is het. De zalige ruil.

Dat is de wortel: Hem kennen. Met Hem omgaan. Anders is de stengel en de bloem ten diepste onkruid. Dat zal worden uitgeroeid. Alles wat niet uit Christus is is waardeloos voor God. Hem kennen. Dus dan is Jezus de grond waarin de plant van de gemeente groeit. Jezus, Zijn lijden en Zijn heerlijkheid. Zijn God zijn en Zijn mens zijn. Zijn ambten. Zijn weldaden, Zijn Namen. En de gelovigen slaan hun wortels uit in Hem. Zoals een plant zijn wortels uitslaat in de grond op zoek naar

vocht en voedsel, en dan dat opzuigt in zichzelf. Zo slaat de gelovige de wortels van zijn overdenking, zijn noden, zijn behoeften, zijn armoede uit in Christus. Zoekt vocht en voedsel in Zijn Namen, ambten staten naturen, weldaden. En zuigt die smekend op uit Hem in zichzelf. Kent u dat? Dat is het leven: altijd in Christus zoeken, weer meer, weer hetzelfde, weer andere genaden. En je komt allicht wat tegen wat vocht en voedsel is. En je smekend mag je het tot je nemen. Gebruik maken van alles wat in Hem is. Soms vanuit je nood zoekend naar vervulling, soms in Hem wat vindend en smekend geef mij ook dat Heere. De levende omgang met Christus.

Neem de tijd voor het lezen en overdenken van Hem. Stille tijd. Als de wortels zich niet uitslaan verpietert de stengel en de bloem. Dagelijks Hem kennen, met Hem omgaan.

#### 4 het hart

Nog één woord rest ons van de tekst: het eerste: opdat. Toen jullie op de aannemingsavond je belijdenis uitspraken toen begon dat met omdat. Omdat God heeft waargemaakt wat Hij in de doop beloofd had.

Omdat Hij mijn zonden wil vergeven

Omdat ik anderen wil laten zien dat ik Hem wil dienen

Omdat ik verlang naar Zijn wil te leven

Omdat ik mijn leven in zijn hand leg

Omdat ik het niet alleen kan

Omdat Gods goedheid is ervaren in een moeilijke periode

Omdat God goed is voor een slecht mens

Omdat ik door genade wil strijden

Omdat ik God heb liefgekregen

Omdat ik niet zonder God kan.

Omdat. Terugkijken wat er is gebeurt, verandert in je leven. Maar er ligt als je belijdenis doet ook een opdat.... Vooruitkijken wat je nog niet hebt. Wie God heeft, verlangt meer van God. Wie heil kent, verlangt meer heil. Dat is een wezenstrek. Opdat ik Hem meer en meer mag leren kennen in Zijn waarde en liefde. Opdat ik Zijn kracht meer en meer zal mogen ondervinden. Opdat de bloem van dienst aan Hem meer en meer mag openbloeien. Wezenstrek van het ware geloof: verlangen naar meer. Beseffen dat je nog zoveel onder de maat bent, onder de volheid van Zijn kennis, kracht en bloei.

Het is een slecht teken als die hunkering eruit wegebt en wegsijpelt. En de gezapigheid en zelfgenoegzaamheid zijn intrede doet

en de legt alles stil: het gebed, de smeking, de dankzegging. De deken van zelfgenoegzaamheid over het geestelijke leven. Zie het eens nabij uzelf, jouw zelf, na het belijdenis doen: is er die hunkering nog? Dat verlangen naar meer. Dat de bloem zal openbloeien. En als een bloem openbloeit dan zie je de kelken open en het hart wordt zichtbaar. En wat is dat hart? Soli Deo Gloria: alleen God de eer. Hij heeft het gedaan. Laten we dat onderstrepen. Zeker in onze tijd. Waarin geloven en belijdenis doen verworden kan tot iets wat ik doe en waar ik voor kies. Ten diepste: waarom doe je belijdenis? Dan begin je haast vanzelf met: omdat ik..... Als het recht en echt ligt heb je er geen bezwaar tegen als ik het anders formuleer: ik doe belijdenis omdat Hij... omdat Hij naar mij heeft omgezien, omdat Hij mij heeft opgezocht, heeft getrokken, Zich heeft ontfermd. Omdat Hij...want anders zou het nooit gebeurd zijn, zou ik nooit erdoor gekomen zijn, stilgezet zijn, verlangen gekregen hebben. Omdat Hij....

En daarom: verlangen Hem te dienen. Ik eindig met het gedicht van Joke van Sliedregt: Verlost te zijn.

Amen